

แบบฝึกหัดบทที่ 1

ตอนที่ 1

ให้นักเรียนพิจารณาวรรณกรรมต่อไปนี้ จากนั้นระบุว่า

1. วรรณกรรมเรื่องี่อ่านสะท้อนให้เห็นหน้าที่ใดของวรรณกรรมท้องถิ่น
2. วรรณกรรมเรื่องี่อ่านนั้นสามารถวิเคราะห์ได้ว่าเป็นวรรณกรรมที่พบในเขตใด โดยพร้อมระบุเหตุผลในการตอบให้ชัดเจน

ตาม่องล่ายกับยายรำพึง

สองสามีภรรยา คือ ตาม่องล่ายและยายรำพึง มีลูกสาวชื่อว่า ยมโดย นางยมโดยเป็นคนสวยจึงเป็นที่หมายปองของชาย 2 คน คือ เจ้าลายและเจ้ากรุงจีน เจ้าลายได้นำข้าวของไปให้ยายรำพึงเสมอ ๆ ทำให้ยายรำพึงพอใจ ส่วนเจ้ากรุงจีนก็มักจะแฉะนำของมาขายให้ตาม่องล่าย ดังนั้นยายรำพึงจึงยกนางยมโดยให้เจ้าลาย ส่วนตาม่องล่ายก็ยกนางยมโดยให้เจ้ากรุงจีนโดยไม่ได้ปรึกษากัน

เมื่อถึงวันหนึ่งทั้งสองฝ่ายก็ยกขันหมากมา ตาม่องล่ายและยายรำพึงเห็นดังนั้นก็ทะเลาะกันว่าทำไมไม่ยอมบอกก่อนต่างก็กล่าวโทษกัน และทะเลาะวิวาทกันอย่างรุนแรง

เมื่อทะเลาะกันรุนแรง ยายรำพึงจึงฉวยหมวกได้ก็ขว้างตาม่องล่าย หมวกลอยไปตกเป็นเขาล้อมหมวก ตาม่องล่ายคว้ากระบุงขว้างยายรำพึง กระบุงลอยไปตกเป็นเกาะกระบุง ทั้งสองหยิบของเขวี้ยงใส่กันและกัน กลายเป็นสถานที่ต่าง ๆ งามกระเด็นไปตกเป็นแหลมงอบ สากกระเด็นทะเลาะ เกาะนั้นจึงได้ชื่อว่า เกาะทะเล แล้วสากก็ลอยไปเป็นเกาะสาก ยายรำพึงโมโหมาก จึงไปอนนึ่งอยู่จนกลายเป็นเขาแม่รำพึง ตาม่องล่ายจึงจับนางยมโดยฉีกเป็นสอกซีก แล้วโยนไปตกเป็นเกาะสองเกาะ ส่วนตาม่องล่ายก็ไปอนตายกลายเป็นภูเขา

แบบฝึกหัดเรื่องตำนาน

คำชี้แจง

ให้นักเรียนอ่านตำนานต่อไปนี้ จากนั้นให้นักเรียนวิเคราะห์และระบุว่าตำนานแต่ละเรื่อง
ที่อ่านเป็นตำนานประเภทใดได้บ้าง พร้อมกับอธิบายเหตุผลในการพิจารณาพอสังเขป

ตำนานเรื่องชูลุนางอ้ว

หมู่บ้านหนึ่งชื่อว่าบ้านโคกกง และอีกหมู่บ้านหนึ่งชื่อบ้านทุ่งมน สองหมู่บ้านนี้ติดกัน ยังมีเพื่อนรักสอง
ครอบครัวได้สัญญากันว่า ถ้าใครมีลูกชายจะให้เป็นเพื่อนกัน หากอีกฝ่ายเป็นหญิงจะให้แต่งงานกันโดยไม่มี
เงื่อนไข วันหนึ่งฝ่ายนางกาสิ อยู่บ้านโคกกงซึ่งมีสวนส้มกำลังสุกเหลือง ส่วนฝ่ายบ้านทุ่งมน เกิดอยากกินผลส้ม
เลยชวนพวกมาขอกินผลส้ม แต่นางกาสิหวงไม่ยอมยกให้จนเกิดผิดใจกันระหว่างเพื่อน ก็เลยเลิกคบค้ากัน

18 ปีต่อมา ฝ่ายนางกาสิมีลูกชายชื่อชูลู ส่วนอีกฝ่ายมีลูกสาวชื่อนางอ้ว ทั้งสองเกิดรักใคร่ชอบกัน
โดยที่ไม่ฟังคำคัดค้านจากพ่อแม่ทั้งสองฝ่ายเลยแม้แต่น้อย พ่อของนางอ้วกลัวลูกสาวปล่อยตัวปล่อยใจให้ชูลู
จึงออกอุบายให้นางอ้วแต่งงานกับขุนนาง หลานเจ้าสัวมหาเศรษฐีผู้กว้างขวาง วันหนึ่งขุนนางกับนายชายได้ทวง
หนี้สินที่พ่อนางอ้วเคยหยิบยืมไปแต่ก็ไม่ให้ ในที่สุดนายชายของขุนนางบังคับให้นางอ้วแต่งงานเพื่อชดใช้หนี้
นางไม่ยินยอมเพราะมีใจให้ชูลูอยู่ จึงตัดสินใจในคืนก่อนเข้าพิธีแต่งงานหนึ่งวันกับขุนนาง นางอ้วได้มอบกาย
ให้ชูลู จากนั้นก็ตัดสินใจผูกคอตาย พ่อชูลูรู้ข่าวการตาย จึงใช้มีดแทงตัวตายตามนางอ้วไป ทำให้ชื่อของทั้งคู่
กลายเป็นชื่อของกล้วยไม้ป่าที่เร้นลับหายาก และเชื่อกันว่า มีดอกนางอ้วขึ้นที่ใด ที่นั้นจะมีดอกชูลูเกิดขึ้นใน
บริเวณเดียวกันอยู่เสมอ

ตำนานเรื่อง รามสูร เมขลา

ครั้งหนึ่งเป็นเทศกาลวันตฤทุ เทวดาและเทพอัปสรต่างจับระบำรำฟ้อนกันอย่างสนุกสนาน คราวนี้ รามสูร ได้เข้าร่วมสนุก และได้พบกับนางเมขลา รามสูรพอใจในดวงแก้วและความงามของเมขลา จึงเที่ยววิ่งไล่จับนาง นางเมขลาก็เยาะเย้ยทำท่าจะให้แก้วแล้วก็ไม่ให้ ผละหนີไปเสีย พอรามสูรตามใกล้จะทันก็โยนแก้ว ฉายแสงเข้าตา รามสูรให้ตาฟางตามหานางไม่พบ รามสูรก็โกรธพohายมัวตัวก็ได้ขว้างขวานออกไป จึงทำให้เกิดฟ้าผ่า

ตำนานนางเลื้อยขาว

พระนางมัสสุหรี เป็นหญิงสาวชาวภูเก็ต ที่พระอนุชาขององค์สุลต่านแห่งลังกาวิ ทรงเลือกเป็นคู่ครอง พระนางมัสสุหรีมาอยู่กับกับพระอนุชาของสุลต่านในฐานะพระชายาองค์รอง แต่ด้วยเหตุที่พระชายาองค์ใหญ่มีบุตรเป็นหญิง ส่วนพระนางมัสสุหรีมีบุตรเป็นชาย ตามกฎของสำนัก พระชายาที่มีบุตรเป็นชายจะได้รับตำแหน่งปะไหมสุหรี ทำให้ชาวลังกาวิที่เป็นพระญาติของพระชายาองค์ใหญ่เกิดความอิจฉา หลังจากนั้นไม่นานก็เกิดสงครามมีเหตุให้พระสวามีของพระนางมัสสุหรีต้องเดินทางออกรบกับกองทัพไทยที่บุกมา ดังนั้นเป็นโอกาสของผู้ที่ปองร้ายต่างหาเรื่องสร้างสถานการณ์ว่าพระนางมัสสุหรีมีชู้ ทำให้องค์สุลต่านตัดสินประหารชีวิตพระนางด้วยกริช โดยที่พระสวามีของนางไม่อาจกลับมาช่วยเหลือได้ทัน ก่อนเสียชีวิตพระนางได้อธิษฐานว่า หากพระนางไม่มีความผิด ขอให้โลหิตหลั่งออกมาเป็นสีขาวเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ และขอให้เกาะลังกาวิไว้ความเจริญไป 7 ชั่วคน ขณะที่คมกริชจรดลงไปบนคอของนาง โลหิตสีขาวก็พวยพุ่งขึ้นข้างบนราวกับเป็นร่ม โดยไม่ตกลงบนพื้นดินเลย องค์สุลต่านเองก็ช่วยชีวิตพระนางไม่ได้ เพราะพระนางเสียเลือดมากแล้ว ด้านพี่ชายของพระนางมัสสุหรีเกรงว่าหลานชายวัย 5 เดือน หายาของพระนางมัสสุหรีจะมีภัย จึงนำลงเรือล่องมายังเกาะภูเก็ตและเริ่มตั้งรกรากที่นี่ และนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเกาะลังกาวิก็เจียบเหงาผู้คนอยู่กันอย่างมีความสุขในมนตราแห่งการสาปแช่งมาจนถึง 7 ชั่วคน